

Vltava 23. - 27. srpna 2009

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vláďa a Lída

Neděle 23. srpna 2009 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Na již tradičním rozloučení se s vodáckou sezónou konaném na perle našich řek - Vltavě - se nás obvykle moc nesejde a letošek nebyl výjimkou, ale spíš potvrzením tohoto pravidla. A to i přesto, že tato řeka nabízí jinde nebyvalý komfort v podobě velkého množství kempů, bufýtků, hospůdek, půjčoven lodí apod., a na konci srpna je zde na rozdíl od začátku sezóny již volno a místy až pusto. Především je ale Vltava unikátní v tom, že v celém svém úseky hezky teče, prakticky se zde nevyskytují žádné větší voleje, a navíc je zde množství atraktivních jezů. Do toho spousta historických památek, jakými jsou hrady, zámky a kláštery: Vyšší Brod, Rožmberk, Český Krumlov, Zlatá Koruna či Dívčí Kámen; Vltava proudí v zalesněných krásných údolích, prostě každoročně luxusní vodácká záležitost...

Letos jsme zvolili variantu, kdy jsme z Prahy vyrazili ráno a hned ten den ještě vypluli na vodu. Zejména Pavel si to pochvaloval, když ocenil skutečnost, že nakládání bagáže a kánoí bylo v ranním chládku neskonale příjemnější než provádění této činnosti v odpoledním vedru. Také jízda po prázdných silnicích byla příjemná, díky čemuž jsme do kempu U Nojdy v Rožmberku dorazili v půl dvanácté. Postavili jsme stan, zabydlili se a posbírali dostatek dříví z okolních opuštěných plácků na večerní ohýnek. Pak jsme přešli do Vyššího Brodu ležícího asi 12 kilometrů proti proudu, kde jsme u mostu našli dobré místo pro složení lodí u řeky. Pavel s Kájou pak odvezli auto zpět do Rožmberka, odkud se vrátili autobusem.

Kolem půl třetí jsme konečně vypluli a záhy poté se přiblížili prvnímu lahůdkovému jezu **U Bílého mlýna**, jehož vysoký schod a následnou velkou a vydatně zalévající vlnu pod šlajsnou si vychutnali na singlu Pavel a Kája.

Vody teklo dostatečné množství, kolem 10 m³, takže jsme se plavili v pohodě, příjemně unášeni mírným proudem vpřed. I počasí bylo příznivé - sluníčko sice ještě tolik nepálilo, ale hrálo nás dostatečně. Plavili jsme se krásným zalesněným romantickým údolím, břehy Vltavy zde lemovaly nekonečné kolonie růžovokvětých netýkavek, všude kolem klid a pohoda.

Dřevěnou šupnu jezu **Herbertov** jsme si sklouzli již v deblu, a protože se naše žaludky hlásily o svůj příděl, zastavili jsme po chvíli u bufetu na levém břehu, kde jsme si pochutnali na česnečce, bramboráčcích či steaku a hranolkách. Zde se také potvrdilo, že vosy se letos opravdu nechutně přemnožily. Neustále nás obtěžovaly a ve finále od nich dostala „pigáro“ nejprve Pavlínka a po ní i Pavel.

Pak jsme pokračovali dále poklidnou plavbou až do Rožmberka, kde jsme si sjeli **retardéru** zdejšího jezu, obkroužili vysoký ostroh s hradem a zakrátko již přistáli v kempu.

Trochu nás naštvalo, že se v těsné blízkosti našeho stanu (přestože kemp byl ze dvou třetin prázdný) utábořila partička, která se evidentně večer chtěla nacpat k našemu ohni. Vyřešili jsme to ale tím, že jsme si ho rozdělali na ohništi z druhé strany stanu.

Mezitím jsme si ale ještě zašli na večeri do Rybářské bašty, kde jsme si pochutnali na výtečném candátu, štice, steaku a palačince. Po návratu jsme se pak přivítali s Vláďou a Lídou, kteří dorazili kolem deváté.

Byla již tma, a tak jsme konečně zažehli ohýnek. Pavel však nejprve naštipal hromádku třísek. Protože sekyrka mu při každém tesu vypadávala z topůrka, používal jí jenom jako klínek, do nějž bušil kamenem, respektive několika kameny, tak jak se mu při této činnosti rozpadávaly v ruce. Ostatní se při pohledu na jeho úsilí zjevně bavili.

Dříví jsme měli dost, takže jsme jím nemuseli ani moc šetřit a oheň tedy pěkně rozfajrovali. Vláďa později donesl z auta granitovou desku, kterou jsme položili na dvě polínka tak, že ji plameny brzy rozpálily a on mohl opět vskutku luxusní krkovice a kuřecí řízky. Byla to skutečná delikatesa, protože na rozžhaveném granitu se maso krásně zatáhlo a bylo pak plné lahůdkové šťávy. Ještě dlouho poté jsme si pak pomlaskávali.

Z bufetu jsme si donesli v PETkách pivíčko a když došlo, dopili jsme ještě téměř plnou láhev Hu-Hu, která zbyla z dnešní plavby.

Příjemné posezení u ohýnku se nakonec protáhlo až téměř do pěti hodin ráno, když jsme předtím stačili probrat všechna možná i nemožná témata...

Pondělí 24. srpna 2009 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Oproti včerejšku se počasí ještě zlepšilo, sluníčko páliło a bylo nádherné léto.

Poté, co jsme se ráno či spíše dopoledne probrali a nasnídali se, jsme sbalili a Vláďa, Pavel a Kája přešli auty do kempu Na Pískárně, kde vybudovali nové tábořiště. Protože autobus nestihli, vrátili se poté Vláďovým autem. Kolem jedné pak trojice našich kánoí - Žlababa, Tsunami a Žbluňk - konečně vyplula. Stejně jako včera bylo dnešní vodní putování zcela pohodové. Často jsme se spojovali v soulod', i když po nočním dlouhém posezení u ohýnku jsme dnes ani neměli chuť na Hu-Hu. Občas jsme míjeli nebo naopak nás míjely nějaké rafty či kánoe, ale celkově bylo na řece prázdné.

Na oběd v podobě párků jsme zastavili v bufetu U Maxe. Zde na nás samozřejmě opět útočily vosy a vzpomínku v podobě žihadla si tentokrát odnesla Helča. To Pavel pobavil ostatní, když se mu na párek jedna z nich posadila a on jí odehnal prudkým pohybem rukou, v níž párek držel. Jenomže neodletěla pryč jenom vosy, ale i půlka párku hnaná kinetickou energií.

Druhou dnešní zastávku jsme udělali v bufetu u Fíka v Branné a doslova jsme si to zde zamilovali. Zjistili jsme, že zde vyrostl nový krásný kemp, a hned jsme se proto shodli, že v Rožmberku už se nám to tolik nelíbí, takže bychom mohli příští rok zbudovat první tábořiště zde. No ale hlavně nás nadchl samotný bufet U Fíka, kde si to majitelé doslova vymazlili a to jak ve venkovním sezení, exteriéru s řadou vtipných nápisů a cedulí, tak především v salóňku, kde nás zaujala tričková výzdoba či nádherná bubínková kamna. Helča byla unešená z toho, že dostala kafe do hrnku, Pavel s Vláďou zase kvitovali kvalitu Fíkovice (třešňovice s koktejlovou třešní) i rituál, který je s její konzumací spjatý...

Večer v téměř prázdném kempu Na Pískárně byl zcela pohodový. Nejprve jsme si zašli na večeři do venkovní jídelny a pak jsme se přesunuli k jednomu z bufetů, kde jsme svedli nemilosrdnou partii v Člověče nezlob se, jež byla spojena s častým kutím piklí všech proti všem. Zkrátka jsme se dost dobře pobavili.

Úterý 25. srpna 2009 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Počasí se dnes ještě trochu zlepšilo a od rána díky tomu panovalo nádherné letní horko. Čekala nás jen krátká trasa, takže jsme se v klidu nasnídali, sbalili a kluci poté přešli auty (to Vláďovo přivezly již předchozí den večer z Rožmberka Helča s Lídou) do Nového Spolí postavit nové tábořiště. Stany zde vztyčili u horní parkovací plochy a poté se přesunuli na druhý břeh, kde před příjezdem autobusu ještě stihli jedno pivko a Kája limču v „kulturáku“ U Ratolesti.

Po návratu Na Pískárnu jsme konečně vypluli, ještě předtím jsme se ale zchladili vykoupáním se ve Vltavě. Tuto bohubilou činnost jsme pak během plavby uskutečnili ještě několikrát. Pavel si také vyzkoušel splouvání na vestě v proudu, což si pochopitelně také velmi pochvaloval.

A v tomto duchu se nesla celá naše dnešní pouť. Často jsme se sráželi v soulod', osvěžovali se Hu-Hu, nechali se unášet proudem, chladili se vzájemným stříkáním vody z pistolek a stříkaček, pobavili se při Císařovně Kateřině, vykoupali při zastávce na ostrůvku pokrytém

kamennými mohylami - no prostě si to užívali. Také oba dnešní jezy, retardéru ve [Větrní](#) a [Konopu](#) s vysokým schodem a velkou vlnou pod šlajsnou jsme si sjeli v poklidu a pak se bavili pohledem na partičku s oranžovými Sambami, která se téměř celá vycvakala.

V kempu v Novém Spolí bylo přeci jen trochu plněji než předtím v Rožmberku nebo Na Pískárně, ale stejně zde bylo ještě spousta volného místa. Jako každý rok jsme i letos vyrazili na večeri do města plného kouzelných hospůdek ve zrekonstruovaných starobylých domech. Tentokrát nás naše kroky dovedly do pěkné restaurace [Na Ostrově](#) umístěné (překvapivě) na ostrově mezi Vltavou a mlýnským náhonem. Poseděli jsme na visuté terase s krásným výhledem na zámek a pochutnali si na různých dobrotách, jako například gril-mixu, špízu či italských těstovinách.

S plnými břichy jsme se po večeri vydali na procházku po městě. Zašli jsme se podívat na nádvoří zámku či na medvědy v příkopu a jen tak se prošli jedinečným centrem doslova pulsujícím nočním životem. Co nás ale dostalo, byla živá hudba, když se z jedné restaurací nesla nad řekou nádherná hra na piáno. Dvojice mladých muzikantů zde hrála moderní písně, například Beatles, a v tom letním večeru to vytvářelo neopakovatelnou atmosféru.

Po návratu do kempu jsme šli poměrně brzy spát zmoženi celodenním vedrem, ale hlavně více než vydatnou večerí, jen Kája s Vládou ještě pár hodin u stanů mastili PSP.

Středa 26. srpna 2009 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): V noci vydatně zapršelo, ale ráno již bylo zase slunečné, krásné a teplé počasí. Po snídani a sbalení stálá stavěcí četa tvořená Pavlem, Kájou a Vládou přejela auty do Zlaté Koruny, kde postavila stany. Jejich návrat do Spolí byl pak poněkud delší, když nejprve museli dojít na autobus do asi patnáct minut vzdálené zastávky u Rájova. Zde pak čekali přes půl hodiny na autobus, protože spoj, který měl jet po jejich příchodu, vynechal. Při poslechu jeho zvuků během jízdy dumali nad tím, že brzdové destičky nebyly jen sjeté, ale už z nich asi nic nezbylo. Pak již vše proběhlo v pořádku včetně přestupu v Krumlově.

Na řeku jsme tak vypluli až před druhou hodinou, což nám vůbec nevadilo, protože alespoň již většina vodáků odjela před námi. O to více jsme si pak vychutnali celou Krumlovskou kaskádu. Sluníčko svítilo, bylo nádherné léto a my si s potěšením sjeli všechny jezy: [Rechle](#), [Liru](#) a [Mrázkům mlýn](#).

Vrchol nastal na [Jelení lávce](#). Z důvodu úprav koryta Vltavy v Českém Krumlově byla pravá šlajсна uzavřená a celý tok byl sveden do levé propusti. Voda se tudy parádně valila a pod jezem se zdvihala ve vysoké vlně. Takže jsme tudy každý několikrát sjeli v singlu a Helča s Kájou a Vládou také dvakrát v soulodí. Všechny sjezdy jsme ustáli, i když kánoe byly vždy plné vody, jen Lídu jednou vlny tak zalily, že se Žbluňkem zajela pod hladinu jak ponorka. Lodě jsme mezi svými pokusy vždy vytáhli zavřenou střední šlajsnou.

Po této parádní zábavě jsme pokračovali dál. Pod Krumlovem, v místě kde vzniká nové tábořiště, jsme zastavili a zašli si na oběd do nedaleké restaurace U Kuželny. A tady jsme si na zahrádce konečně pochutnali na pravých vodáckých specialitách - smažáku a klobáse.

Zbývající cesta do Koruny uběhla celkem rychle. Řeka nás zvolna nesla, my pluli hezkým zalesněným údolím a míjeli několik tábořišť, které nyní na konci sezóny byly téměř či zcela opuštěné.

Poslední [jez Rájov](#) s retardérou, pod níž lodě zalévá vysoká vlna, sesinglovali již jen zadáci. Přeci jen už bylo dost pozdě, začínalo se šerit, a tak nebylo už moc žádoucí se namočit. Na zbývajících několika stech metrech mezi jezem a kempem jsme pak propluli neuvěřitelným mrakem tvořeným asi miliardou mušek a komárů. Pak již jsme přistáli, vytáhli lodě na břeh a přesunuli se ke stanům. Po převlečení jsme pak zašli do jedné ze zdejších venkovních zastřešených jídelen. Kája si objednal čínu a pak ji preparoval jak nějaký chirurg pečlivě přitom odstraňujíc houby a zeleninu - divil se přitom k pobavení ostatních, kde se tam vzaly.

Ostatní povečeřeli párky a byli spokojeni. Pavel a Vláďa po jídle vytáhli kytary a nějakou dobu jsme si hráli a zpívali do pohody. Pak ale zavřeli, tak jsme dopili a odebrali se spát...

Čtvrtek 27. srpna 2009 (Zlatá Koruna – Boršov; 19,0 km): I v poslední den našeho splouvání Vltavy panovalo krásné počasí. Během ranní snídani a balení se sice na chvíli zatáhlo a spadly asi tři kapky deště (byl to vůbec déšť?), ale pak se vlády zase ujalo sluníčko. Poté, co jsme sbalili bagáž, přešli Vláďa s Pavlem auty do Boršova, kde jedno vozidlo nechali a druhým se vrátili. Díky dobrému silničnímu spojení a tomu, že již nemuseli stavět stany se brzy vrátili, takže jsme na řeku vypluli již asi v jedenáct hodin. Ačkoliv nás čekalo skoro dvacet kilometrů, věděli jsme, že bez nějaké větší námahy je zvládneme za nějaké tři hodiny čistého času, což se pak i potvrdilo.

Vltava v tomto úseku svižně teče zalesněným údolím takřka beze stop civilizace. Téměř v celém úseku jsou velmi mírné peřejky, které kánoemi jen slaboučce pohoupají. A tak nás řeka nesla rychle vpřed, občas jsme se srazili v soulodí a užívali si závěr letošní vodácké sezóny.

Na oběd jsme se zastavili v oblíbeném bufetu U Maringotky, kde jsme si pochutnali na grilované klobáse či hermelínu, ale především na výtečných sladkých a slaných plackách, zdejší to specialitě. No a protože nás pak čekala ještě jízda autem, napojili jsme se točenou malinovou, která si svou pevnou pozici vydobyla už i v hospodách a bufetech na Vltavě.

V závěru naší plavby jsme si ještě sjeli provalený jezík [U Rybů](#) a pak přenesli velký jez [Zátkův mlýn](#) v Boršově. A o kousek dál jsme ukončili naši plavbu v tábořišti na levém břehu. Vláďa s Pavlem sjeli do Zlaté Koruny pro druhé auto a po jejich návratu jsme naložili loď a vyrazili na cestu do Prahy.

Vltava ani letos nezklamala a ukázala, že v závěru sezóny, kdy je zde již volno, nabízí bezkonkurenčně nejlepší vodáckou dovolenou ze všech českých řek.